אוחז במדה טובה זו להמליא מים לרבים וכשאירע

אחו במדה טובה זו להמליא מים לרבים וכשאירע

לו דלא נזהר כמה דבעי נענש בזה הענין גופיה:
מ"ד רממנא וופרן, מותח כעל עבירות דלא איכפת

מ"ד רממנא וופרן, מותח כעל עבירות דלא איכפת

ליה: יפווסרן בני מעיא. דאמריען בפ"ג דחולין

מ"ד סהוא עשן ויכועד חלמד שעשה הקב"א כונעיות

באדם שאם נהפך א' מהם אינו יכול לחיות והוא

באדם שאם נכ"מ הערוך מלשון הדודא דכהוא

נראיה לדבריו דסמיך לה בסוגיא עובדא דההוא

גברא דופל מאיברא ונפיק מערינה כין וכמו שכל

גברא דופל מאיברא ונפיק מעייניה כין וכמו שכל

גברא האול באדה אינו גימונו בדבארה שאם גברא

ועד היכן מגיע חמימומיה: **ווסרו.** לעבור על כל פשעם: י**סווסרון דני מעוי**. יוותרו קשרי בני מעיו וילאו במחלואים. ל"א יהיו לו דני מעים ימירים שהוא מורה לבריות למוטא שפומכין שימחול להם המקום ואינו כן אלא כל דרכיו משפט: אלא. שמאריך אפו וגובה חובו אע"ג שאינו גובה אומו מיד: **וסביביו**. לדקים הנדבקים בו: נשערה מאוד. לשון חוט השערה: ונורא על כל סביביו. מטיל אימת משפטיו עליהם יותר מן הרחוקים: והוון כל עמא. והיה כל העם נכנסין אלל החסיד לנחמו ולא רלה לקבל מנחומין: אמר. להן זהו חסידכם בממיה הרי בועט במידת הדין: והוא מקפחו כמים. בממיה וקיפוח הוא לשון חימוך וקיצור: מיד נפלה. קול בעיר: כסוכסא איסערים. בענף מנחומין: אמר. להן זהו חסידכם בחמיה הרי בוענ
תקלין חדרוין
מפרשים ממסמם ג"כ לטובה לרפוחן: כיף. סלע:
מקרה. מוליא מים קרים: שרברוב חמימות ועד
היכן הממימות מגיע: ומס בנו בלמא. כי במדה
היכן הממימות מגיע: ומס בנו בלמא. כי במדה
שלדם זהיר כה מאד אם הוא פוגם קלת בזה נענט
עליו ביותר כדמלינו בפ"ז דב"מ פ"ד ב" בר"א בר"א
יומא חד חואי דקא נפיץ היושא מאויה חלש
דעתאי כי א"ל יומא חד שמעי בזילוחא דצורבא
יומא מר א"ל יומא חד שמעי בזילוחא דצורבא
יומה הרבה בזה כדאמיין במסכת מר א"א
חוכ הרבה בזה כדאמיין במפת מת מר א"א
חוט אזנו משמוע דמים כגון ראב"ש דלא שמיע ליה
הרא מצימ ולא מתאי כדאבעי לי והרא נמי שהיה
הרא בצי"מ ולא מתאי כדאבעי לי והרא נמי שהיה
אחו במדה טובה זו להמניא מי סלבים ובאירע

 לו בצלי ב"ק נ א ירושלמי בילה
 פ"ג הל"ח ותענית פ"ב הל"א,
 ב"ק דף נ א יבמות קכא ב וירושלמי דמאי פ״א הל״ג. ג) יומא ריושלנהי לנוחף פי מיטל ה, אי יוממ כ ב, ד) יומא כ ב וירושלי סוכה פ״ה הל״ה, ה) אמרון, ו) ירושלמי יומא פ"ב הל"ב ירושלמי פאה יונמי פ' כ' היל ב' ירושנמי פחם פ"ח הלכה ו, 1) תמיד פרק ז, **ח**) יומא לח ב, **ט**) יומא לח א וירו׳ שם פ"ג הל"ט.

עין משפם נר מצוה

ו א מיי׳ פ״ז מכלי המחדש : מייב

ז ב שם הלכה ז ובהשגות וכ"מ: ומ"ו ב מיי שם הל"ח ומ"ו מתמידין הל"ז:

נוסחת הבבלי

(א) פתח ואמר קמיהון כו׳ ומה זה שלא נחמנה אלא על הפחילוי זכה למנו' כו': (ב) א"ר אחיא נעימה יחירה היתה לו למרים לעימה יעורה הימה על אמרו כו' נזקרין בבת ראש: (ג) מאלכסנדריא של מלרים שהיו (ב) ורדייתן לא היו כו': (ד) בית גרמו היו מסיקין את התגור מבפנים כו' כיון ששמעו חכמי כו' ולא רלו לחזור כו' לשבח כו יוכנו לכו לכוול כו לפכו אמרו לא נמצאת מעולם פת נקיה ביד בניהן כדי שלא יאמרו מלחם הפנים היו אוכלין: (ה) שלחו חכמים והביאו כו' כיון ששמעו חכמי כו' ולא רלו לחזור עד כו' מעולם לא ילחה אשה מהם כשהיתה מתבסמת לשוק ולא עוד אלא כשהיו נושאין ממקום אחר פוסקין עמה ע"מ שלא חחבסס כדי שלא יהו אומרין כו' חינוק א' (ממשפחת פלוני) ואמרחי לו בני של מי אתה א"ל ממשפחת בני של נוי מתום מי ל נונוספתת של בית אבטינס אני אמרתי לו ע"י שאבותיך בקשו להרבות בכבודם ולמעט בכבודו של מהום עכשיו נתמעט כבודם ונתרבה כבוד שמים אר"ע כו":

הגהות הגר"א

[א] ה"ג היו מסיקין את התנור מבפנים ואופין מבפנים ולא היתה מתעפשת של אלו היו יימיה ממעפטת של חל מסיקין מבחוץ ואופין והיתה ממעפשת כנ״ל מתעפשת כל"ל וכ"ה בבבלי שם ופיי רש"י הלו שבאו מאלכסנדריא לפי שלא היו יודעים לרדוח מיי יודעים לרדות מן התנור יהא נשבר לפי שהיא עשויה כמין מיבה פרולה כמין ספינה והיו יריאים לדבקם מבפני למנור ואופין אותו מבחוץ. וגירסת ם משובש בתוספתה והכה הספרים משובש במוספתה והכנו מי האי שבשתא כיון דעל על: [ב] אמר ר' ישמעאל גרסינן:

גליון הש"ם

עי' מוהרא"פ ומדברי [h] התום׳ מנחו׳ דף פט ע״א ד״ה יאמט ממוו דף פט ע מדי הק"ע דקאי על עובי הפתילה ודקות' ועי ירושלמי יומא ועי׳ בת"י יומא טו ד״ה תן ובריטב״ה שם:

תורה אור השלם

ו. יבא אלהינו ואל יחרש אש לְפָנְיו תֹאבל וּסְבִיבְיוֹ נִשְּעְרָה

מָאד: 2. אַל נְעָרָץ בְּטוֹד קְּדְשִׁים רַבָּה וְנוֹרָא עַל כְּל סְבִיבִיו תהלים פט ח

זוואים פט וו 3 בּל בָּעָל זְיָ לְמַעֲנַהוּ וְנָם רָשָׁע לְיוֹם רָעָהוּ: משלי טז ד 4. בֹל הַנִּקְרָא בִשְׁמִי וְלִכְבוֹדִי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו:

וְנָכַבְּשָׁה הָאָרֵץ לְפָנֵי יִי וְאַחַר תָּשְׁבוּ וְהְיִיתֶּם נְקִיִּים מֵייֵ וּמִישְׁרָאֵל וְהְיִתָּה הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכָם לַאֲחָוָה לִפְּנֵי יִיִּ: במדבר לב כב

אחד אחזה עלמה ועלתה: **קרא גברא.** הא דתנן בפ"ק דיומא בכל יום חורמין את המובח בקריאת הגבר מהו קריאת הגבר שהכריו הכרוה והיינו שקרא גביני כרוז: **אמרון ליה.** דבית ר' שילא שיתרגם קרא התרנגול שהוא נקרא גבר: אים לך מימר כר סרנגולא. בתמיה אלא שם אדם ששמו גבר ה"נ קריאת הגבר אאדם קאי: ה"ג שהיה מוווג אם הפסילום. וכ"ה ביומא וה"פ שגדלן וקלען: **בעי וכו'**. רצה למנות עליהן פרנסים ולא לקבל על עלמן להיות פרנסים על הלבור שאין ירם ופנדן: זכה להימנות עם גדולי הדור. עם הממונין החשובין שבישראל: כהאי דחנינין חמן. ממיד כ' בתרא: נוקרין לו בכם ראש. נרחעין מהברת קול: וברדייסו. ולרדות' מן התנור: היו מסיקין מבפנים. בתוך התנור ורודה מבחוץ לדפוס שהיה בתנור שכך שנינו במנחות ג' דפוסין לדפוס שהיה במנד שכך שנינו במנחות ג' דפוסין היו שם נותנו לדפוס ועדיין הוא בלק כמין דפוס היה לה בתנור וכו' והיה הלחם דבוק מבחוץ לדפוס והיה נאסה יפה שחום המנור שולנו צו: ואלו. אנשי אלכסנדריא לא היו בקיאין לרדוחה מן המנור אם הוא דבוק חוץ לדפוס והיו דובקין אותן בחוך הדפוס ולא היה נאסה כל לרכו מפני שעובי הדפוס הדפוס ולא היה נאסה כל לרכו מפני שעובי הדפוס מפסיק בין הבצק לתנור ונחעפש: **למענהו**. לכבודו שלה יהה לחם שולחנו מנוול בעיפוש: **י"ב מנה** היו נוטלים. כל יום מתרומת הלשכה: שלא יהיו אומרים ממעשה וכו'. וכתיב והייתם נקיים מה' ומישראל: היסה מסמרם ועולה. היה העשן עולה זקוף כתמר ומתפשט בשמי קורה ואח"כ יורד: היסה. מתפשטת מיד למטה בתחילת עליית העשן: ממקום חחר. שלח ידעה מנהגם: היה פוסה עמה שלה מסנשם. דהמדיר את אשתו שלא תתקשט בא' מכל המינין יוציא ויתן כתובה לכך התנו עמה קודם הנישואין: לרבום כבודם. בחורבן הבית: וכבוד שמים נתרבה. שאמרו העשרת שבטים הא אלהינו הא קשוט דאפי׳ לביתיה לא נסיב אפיה וגם האומות אמרו כן: על הכבוד המחוקן לאדיקים. בבנין דלעתיד: הרי מעלה עשן לנגדי. ומכרתי ע"י כן חורבן הבית וגם בכבוד הלדיקים שנאמר ע" כן שורכן שביע הגם ככבור את קם בנותר. בישעיה ועל כל מקראיה עכן יומם ועשן וגר׳ ועשן זה ע"כ היה כמעלה עשן דאלי"כ האיך ישבו בחופה מפני העשן אלא ודאי שהיה העשן ממפשט למעלה

משנת אליהו של הפס בל הוא הליהו מל הפס בל הוא מכבד בואו עיין מה שפירשתי בקוטרס ובזה ממכד בואו. עיין מה שפירשתי ביל החוט מחול הוא ממורץ קושית חוס' ב"ק דהא בכי נחווא מת בנ בלמא דהחם היה לו אזה דנדור חטא שעשב עבורו כמו דמייתי עלה בסוגא מייד רממנא ותכן בסוגיא דב"ק שם וכאן ה"ק אפשר הוה מכבד בואו הכל ביל בנ בנם בהחא חסידא ויקפמנו צמיים אל בדלא בכבד בלי בנם בהחא חסידא ויקפמנו צמיים אל בדלא ברחוק ה' פרסה כו'. עמ"ש ולא סתרא הא לדתן בתלאת באל ביל שומעין מוירחו דבאמת הוא כן רק בישרא הארמים שהיא שומעין מוירחו דבאמת הוא כן רק בישרא הלהרים שהיא או מויר או מויר ועל הארמים בני ביל האו להדען לו לדבר ופלא ונתן לו מתנות אבל סוגיא דבצלי וומא מייר של היה קולו בשת עול מרך הכל היה קולו שמע בני פרסאות דתשמע לו לדבר ופלא ונתן בלה מרץ החוס' דחו ע"ש ומסףי מרן הרב יוסף בר"מ וגם חירו בה מייר שומא שם שדמו בה מייר בליני הסוגיות ומיים בלה חיכר כלל לדברי המונא המוכף המוכף להעל העם המוכף המט התוכף המוכף לא העם הלות בל העם הלות בה להתוכף המט הלות בל המיכר כלל לדברי המומח היומא:

האי דין כיף מקורר מיא והאי דין כיף אית ביה שרברובי ועד היכן שרברובותיה ממי׳ א"ר אליעזר מבוד ליינו בצמא אמר⁶⁾ רבי חנינא מאן (אחא) ראורה) וכוי בנו בבבה אבוי די דב הגל מאריך דאמר רחמנא וותרן יתוותרן בני מעויי אלא מאריך רוחיה וגבי דידיה א"ר אחא כתיב 1וסביביו נשערה מאוד מדקדק עמהן כחום השערה א"ר יוםי (בר ההוז כווקוק עבוון כווים אלא מן מה דכתיב יוגורא אבין) לא ממעם הזה אלא מן מה דכתיב יותר מן הוא על כל סביביו מוראו על הקרובים יותר מן הרחוקים רבי חגיי בשם רבי שמואל בר נחמן מעשה⁵ בחסיד אחד שהיה חופר בורות שיחין ומערות לעוברים ושבים פעם אחת היתה בתו עוברת להגשא ושמפה נהר והוון כל עמא עללין לגבי בעון מגחמתיה ולא קיבל עלוי מתנחמא עאל רבי פנחם בן יאיר לגביה בעי מנחמתיה ולא עאל זבי פנווט בן או לגבוו בע כנו פנוות אמרו קיבל עלוי מתנחמא אמר לון דין הוא חסידכון אמרו ליה רבי כך וכך היה עושה כך וכך אירע ליה אמר אפשר שהיה מכבד את בוראו במים והוא מספחו במים מיד נפלה הברה בעיר באת בתו של אותו האיש אית דאמרי בסוכתא איתערית ואית דאמרי מלאך ירד כדמות ר' פנחס בן יאיר והצילה: גביני בראן ידו בי בוודר במוט בן היד והב זה: בבינ כרוז: שהיה[©] מכריז בבית המקדש אמה היה אומר עמדו הכהנים לעבודה ולויים לדוכנן וישראל למעמדן אגריפס המלך שמע קולו עד ח' פרסאות ונתן לו מתנות הרבה: בן גבר על נעילת שערים: ונתן לו מתנות הרבה: כן גבר על נעילת שערים:
תירגם? רב קומי דבית ר' שילא קרא גברא
אכריז כרוזא "אמר ליה אמור קרא תרנגולא א"ל
והתנינן כן גבר אית לך למימר בר תרנגולא: "בן
בבי על הפקיע: (מ) שהיה (מזווג) מזייג פתילות
ר'י יוםי (אסי) עאל לכופרה בעו ממנייא עלייהון
פרנסים ולא קיבלון מינהן (א) עאל ואמר קומיהון
בן בבי על הפקיע ומה אם זה שנתמנה על
הפתילות זרה לפועות עם דבול הדור אחם ישמתה הפתילות זכה להימנות עם גדולי הדור אתם שאתם נתמנין על חיי נפשות לכ"ש: כן ארזה על הצלצל: בותה בן על דד נפשחת לב ש. בן אחוז על הצלצה: כי הא דתנינן " תמן יהניף הסגן בסודרין והקיש בן ארוה על הצלצל: הוגרס בן לוי על השיר: (ב)אמר " אחא נעימה יתירה היה יודע ואמרו עליו על הוגרם בן לוי שהיה מנעים את קולו בזמר וכשהיה נועץ גודלו בתוך פיו היה מוציא כמה מיני זמר והיו כל אחיו, הכהנים, נזקרין לו בבת ראש: בית ט גרמו על מעשה לחם הפנים: בית גרמו היו בקיאין במעשה לחם הפנים וברבייתו ולא רצו ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים (י)מאלרתידריאה ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים (י)מאלרתידריאה שלחו חכמים והביאו אומנים (ג'מאלכסנדריאה שהיו בקיאין במעשה לחם הפנים וברדייתו לא היו בקיאין בית (ר) גרמו [א] היו מסיקין מבפנים ורודין מבחוץ ולא היתה מתעפשת ואלו היו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים והיתה מתעפשת כיון שידעו

בובעים ודודין בוצעים ודירות בותעפשת כיון שידע הכנימף נדימ וגם מינן ממס זמו עיש המסך הכמים בדבר הזה אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנאמר 3כל פעל ה' למענהו שלחו מ"ג לק של מס זמן לנומים של מסיכ לל לנגני אחרים ולא רצו לבא עד שכפלו להם שכרן י"ב מנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להם מ"ח אמרו להן מפור היא בידינו מאבותינו שהבית הזה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים ועשו לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניה פת נקוד מעולם שלא יהו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אוכלים: של ארצות היא בידינו יול מינים בתורכה: של ברברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניה פת נקוד מעולם שלא יהו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אוכלים: שלא צא בין בניהם פת נקור נעולם שלא יהו אוכורים והמעשה להם הפנים הן אוכלים. בית אבטינס על מעשה הקטורת: של בית אבטינס היו בקיאין על מעשי פיטום הקטורת ובמעלה העשן ולא רצו ללמד (ה)שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריאה של מצרים והיו בקיאין בפיטום הקטורת ובמעלה עשן לא היו בקיאין של בית אבטינס היתה מתמרת ועולה כמקל ופוסָה ויורדת ושל אלו היתה פוסה מיד כיון שידעו חכמים בדבר אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנאמר 1כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו וגו' (מ") כל מה שפעל הקב"ה לא פעל אלא למענהו שנאמר כל פעל ה' למענהו) שלחו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להן שכרן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שהבית הזה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים ויהיו עושין כן לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצאת אשה משל אחד מהן מבושמת מעולם ולא עוד אלא כשהיה אחד מהן נושא אשה ממקום אחר היה פוסק עמה ע"מ שלא תתבשם שלא יהו אומרים ממעשה פימום הקמורת הן מתבשמות לקיים מה שנאמר יוהייתם נקיים שלא מה' ומישראל (ב)א"ר יוםי פעם אחת הייתי עומד בירושלם ומצאתי תינוק אחד משל בית אבטינם אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי ממשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותיך

(מלקט הייתי עשבים אני ווקן א') פגע בי זקן א' משל בית אבטינס ומגילת סמנים בידו אמר לי רבי לשעבר היו בית אבא צנועין והיו